

sutni, i svećenici, i vjernici, svu čarobnost svetoga Božjeg zajedništva, što povezuje svećenike i vjernike u čvrstu cjelinu. Osobito je zgodno, da u takvim prigodama istaknemo važnost vjerničkih molitava i žrtava za dovoljan broj svećenika i za našu svećeničku svetost i revnost.

Dekanov govor i izvještaj, četiri elaborata mladih svećenika, pa iza svakog referata debata — sve je bilo na visini. Teme su bile zgodno izabrane i solidno obrađene. A debata je pokazala, da su duhovni pastiri ukopčani u život, da poznavaju i osjećaju sve suvremene probleme i da žive za svoje stado.

Posebna je čast dana najstarijem svećeniku. Ali nesamo radi starosti i časti, što je starci treba da uživaju u Božjem Kraljevstvu na zemlji, nego i radi mladenacke svježine njegova duha i rada: ponajrevniji je u dekaniji, pun elana, skroman i jednostavan, uvijek spreman da primi svaku dobru i pametnu sugestiju; a uza sve to, što je uglavnom bio na seoskim župama, i njegovo ponašanje i njegova pastorizacija imaju sve finese grada i gradske pastve.

Ali je iskazana posebna čast i prisutnom Doktoru teologije radi njegove teološko-juridičke spremne i pastirske revnosti. A bilo je dano iskreno priznanje i najmlađima radi njihove hvale vrijedne svete snalazljivosti i revnovanja.

Inače je vladao duh iskrene duhovne radosti, za stolom se je isticala sveta umjerenost, dolazio je, i kod starijih, i kod mladih, u puboj mjeri do izražaja smisao za vrlo ugodan humor, humor bez bolnog zabadaanja, i prava bratska ljubav. Ljubomoru i drugim sitničavostima nije bilo nigdje traga. I, kad bi se pojedinci razilazili u mišljenju, nije bilo žučljivosti, već međusobno poštovanje, elegancija u riječima i u ponašanju. Pred Dekanom-Domaćinom i drugim starijim svećenicima i najmlađi su osjećali, da su jednakopravna braća. Nitko se od starijih nije nadmetao ni pokazivao tendenciju afirmiranja.

Dekan je cvao. Imao je i zašto. Ali je za sve lijepo i ugodno na toj koroni baš on posebno zaslužan. Davao je ton i svojim srdačnim dočekom svakog pojedinca, i svojom širokom gostoljubivošću, i otmjerenim rječnikom u svom dekanskom izvještaju (više je hvalio, nego kudio; a, gdje je trebalo nešto i prigovoriti, rekao je jasno, ali kroz smijeh, moleći i biranim blagim riječima) u vođenju debate, te u svojim zdravicama i razgovoru za stolom.

Doista je lijepo i ugodno, kad braća u miru i ljubavi stanuju zajedno! Ali možemo i prestilizirati tu svetopisamsku misao: Lijepo je i ugodno, Bogu nadasve drago i hvalevrijedno, kad se svećenici na svojim sastancima i u svojim zajednicama ponašaju i osjećaju kao braća.

F. K.

CURSILLO, NOVO PASTORALNO SREDSTVO

Voditelji duhovnoga življenja iščejo nove metode s katerimi bi vrnili modernemu, zmaterializiranemu človeku živo krščansko zavest. Ljudje so nasplošno še verni, in jih ni težko navdušiti za izredne verske slovesnosti ali zvabiti na romanje; drugače pa ravnajo, kadar Cerkev zahteva od njih dosledno življenje po veri in odpovedo, ce je treba pokazati svoje prepričanje okolju v katerem živijo.

Današnji človek živi bolj od verske navade kakor iz vere, kar pa ni-
ma globokih korenin hitro usahne, četudi trenutno se tako dobro
uspeva. Verska nepoučenost, mlačnost in z njo združeno površno
izpolnjevanje verskih dolžnosti so bistvene hibe današnjih kristija-
nov. Zato mora vprašanje duhovnega preporoda današnjega sveta
zavzeti v Cerkvi prvo mesto, staviti ga moramo pred liturgično obno-
vo, zakaj še tako vzorna liturgija sama na sebi ne pomeni nič, če ne
bi ljudi, ki bi ji sledili. »Svet je treba prenoviti od temeljev nag-
zgor«, je dejal pokojni Pij XII.

Odlično sredstvo za duhovno obnovo modernega sveta je cur-
sillo (izg. kurziljo). Čeprav ima novo pastoralno sredstvo razmeroma
kratko zgodovino, so bile na ta način duhovno prenovljene že cele
škofije. Kjer se je cursillo uspešno končal je obisk v cerkvi narasel
tudi za 100%. Zato se tovrstna metoda duhovne obnove tako hitro
uveljavlja v deželah Evrope, Afrike in v obeh Amerikah. V Evropi
žanje najlepše uspehe v matični deželi Španiji, v Nemčiji in Avstri-
ji. V dunajski nadškofiji so začeli leta 1960. prirejati cursillo za mo-
že in žene. Od tedaj jih prirejajo vedno bolj pogosto, zlasti na Du-
naju, kjer jih vodijo povечini klaretinci, pokroviteljstvo nad to du-
hovno institucijo ima kardinal König. V Ameriki se zavzema za
takšno metodo duhovne obnove kardinal Spellman, in je zgradil
hišo, kjer se zbirajo kurzilisti. Zelo pohvalno je ocenil delo kurzil-
listov tudi mehiški episkopat.

Kaj je cursillo? Beseda in zamisel tovrstne duhovne obnove sta
španskega izvora. Cursillo je španski deminutiv za latinski cursus,
tečaj, hrepenenje po smotru. Cursillo je torej majhen, kratek tečaj.
Udeležuje se ga 30 do 40 ljudi in traja samo tri dni. Zamisel se je
porodila ob velikem shodu katoliške mladine v škofiji Mallorca v
Španiji leta 1948. Kljub navdušenju mladine za katoliške ideale, je
takajšnji škof dr. Juan Herves spoznal, kako plitvo je njih versko
življenje in nezadostno versko znanje, saj mnogi niso znali niti bi-
stvenih verskih resnic. Nepoznanje verskih resnic uspava krščansko
zavest, zato jo je treba prebuditi z izrednimi dramili. Okrog sebe
je zbral skupino redovnih in svetnih duhovnikov, njim so se pridru-
žili tudi nekateri goreči laiki, osnoval je manjše skupine v katerih
so proučevali krščanske resnice teoretično in jih naobračali na prak-
tično versko življenje. Tako je nastal cursillo. Sprva je bil name-
njen samo moški mladini. Kmalu se je izkazalo, da po zamisli bolj
ustreza odraslim kot mladini. Slog razgovorov so prilagodili tudi
ženam, ki so se udeleževale cursillov, čeprav jim prvotno cursillo ni
bil namenjen. Sprva so se udeleževali cursilla samo goreči laiki, da
bi v njem še bolj poglobili versko zavest in kasneje v svojem okolju
aktivno apostolsko delovali. Navdušenje kursilistov je kmalu zvalo
v svoj krog tudi omahljivce, dvomljivce in slabe katoličane. Mnogi
od teh so prišli bolj zaradi veselja, ki vlada v cursillu kakor zaradi
spoznanja verskih resnic, toda v veselju so spoznali lepoto krščan-
stva in se ga zavestno oklenili. Cursillo je zabeležil v svoji kratki
zgodovini tudi številna in presenetljiva spreobrnjenja. Danas je cur-
sillo od prvotne zamisli spremenjen le toliko, da odpira vrata vsem,
ne samo gorečim laikom, in je postal cenjeno sredstvo duhovne
obnove modernega človeka.

Kako je cursillo organiziran in v čem je njegova moč? Po me-
todi se razlikuje od vseh drugih načinov duhovne obnove kot so re-

kolekcije, ljudski misijoni, duhovne vaje. Bistvo cursilla je po zamisli duhovnega utemeljitelja Edvarda Bonnina v tem, da posreduje osnovne krščanske resnice udeležencem v veselju. Krščansko veselje zblizuje udeležence med seboj, da se čutijo kot bratje in sestre v Kristusu. Med seboj tvorijo družbo, brez društvenih pravil. Društveni prispevek je molitev za bližnjega, društveni znak vesel obraz, iskaznica prenovljen iduh, razlog za izključitev pa pomanjkanje dobre volje. Veselo razpoloženje odmeva zlasti v petju. Kursilisti veliko pojejo. Pojejo celo pri mizi in s pesmijo napravijo prehod od molka k razgovoru. Poleg nabožnih pesmi pojejo zlasti narodne pesmi in tudi vesele popevke. Ko pesem utihne si v prostem času in pri mizi pripovedujejo šale in dovtipe. Da je veselje vesplošno, pri mizi ne sedijo vedno na istih mestih, ampak se menjavajo, da se tako med seboj tem bolj spoznajo in vzljubijo. Tudi duhovniki se pomešajo med udeležence tako pri mizi kot v kapeli. Z njimi so eno. Še več. Duhovniki so celo njihovi strežniki, ko nosijo hrano na mizo in odnašajo posodo, namesto njih berejo kratko duhovno branje pri začetku obroka, se z njimi šalijo in prepevajo.

Medsebojnemu zblizanju služi tudi pogovorni jezik, ki je preprosto in domač. Tudi predavatelj se izraža preprosto, jasno in nazorno. V jezik vnašajo pojme in izraze iz vsakdanjega življenja, če ima voditelj pred seboj tehnično usmerjene ljudi uporablja za ponazoritev duhovnih resnic izraze in njihovega poklicnega področja. Resnico je treba prikazati preprosto in razumljivo, učeno izražanje utruja in odbija.

Cursillo gradi duhovno zgradbo na nauku o Kristusovem skrivnostnem telesu. Voditelji cursilla in udeleženci so eno med seboj, bratje in sestre v Kristusu. Pri vodstvu cursilla delujejo poleg duhovnikov tudi laiki. Predstojnik cursilla se imenuje rektor in ta je vedno iz vrst laikov. Rektor vodi tehnično stran cursilla. Nastopa pa tudi v kapeli. Pred razgovorom moli k Sv. Duhu, prav tako po razgovoru on moli zahvalno molitev, pri križevem potu nosi križ in moli naprej rožni venec. Laik vodi tudi razgovor o pripravi na sprejem milosti in o delovanju laikov v Cerkvi. Rektorju so dodeljeni pomočniki, tudi ti so laiki. Ti skrbijo za disciplino med cursillom, sporočajo duhovnemu voditelju želje in zahteve udeležencev, so nekaki vmesni člani med vodstvom in udeleženci.

Cursillo skuša približati udeležencem krščanstvo kot vrednoto. Poudarja le pozitivne strani človeka. Ko pripravlja udeležence na spoved, ne govori toliko o teži krivde kolikor o kesanju in o božjem usmiljenju. Tudi pomanjkljivosti v značaju udeležencev je treba obiti in z dobroto ter ljubeznijo napeljati človeka k popoljšanju.

Če motrimo njegovo organizacijsko strukturo, potem smemo reči, da je cursillo sinteza duhovnih vaj s študijskim verskim tečajem, ki gradi na tesnem sodelovanju duhovnikov z laiki, celotno vzdušje pa prešinja krščansko ceselje. Cursillo ima tri stopnje: duhovni pogled vase, cursillo v ožjem pomenu besede in zaključno slavje.

Cursillo se prične zvečer pred prvim dnevom. Uvodno razmišljanje mora vzdramiti človekovo vest, ga pripeljati do spoznanja samega sebe in do priznanja, da v njem nekaj ni v redu. Udeležence mora pripraviti na sprejem milosti. V cursillu zavladava popoln molk in traja do zajtrka naslednjega dne. Po zajtrku se prične resno delo. Rektor razdeli udeležence v skupine. Skupina šteje največ 10 ljudi.

Govore poslušajo vsi skupaj v posebni dvorani, če te ni pa v kapeli, po govoru se nadaljuje delo po skupinah. Udeleženci razglabljujejo o tem kar so slišali, rešujejo pereče življenske probleme, pripravljajo vprašanja in sprejemajo sklepe. Vsak udeleženec mora aktivno sodelovati. Sprva je vzdušje nekoliko pusto, kasneje pa se duhovi tako razvnamejo, da pri zaključnem slavlju nihče ne sme govoriti dalj kot pet minut sicer se ne bi vsi zvrstili. Govori prvega dne opisujejo ideal krščanske osebnosti. Človekov ideal je v tem, da svoje življenje uredi in ga obvladuje. Lepoto krščanskega življenja predoči razgovor o posvečujoči milosti božji. Govornik mora vzbuditi željo in hrepenenje po milostnem življenju. Kako naj pride človek do dragocenega bisera (Mt 13, 46) razloži drugi govor o pomagajoči milosti.

Drugi dan je ves posvečen Kristusu. Kristusu se približujemo umsko, ko študiramo njegov nauk, in po zakramentih, ko se z njim bitno združujemo. Osebni stik s Kristusom trgajo številne ovire. Udeleženec zato posluša govor o ovirah življenja milosti in o sredstvih s katerimi te ovire premaguje. Življenja milosti ne smemo zapirati vase, ampak moramo v svojem okolju izžarevati Kristusa. Klic k apostolatu je vsebina govorov tretjega dne. Vsak, ne samo duhovnik, mora pridobivati za Kristusa. »Čudovit je Božji sklep, človek mora najti pot do zveličanja po človeku« (Leon XIII.).

Zadnji dan proti večeru je poslovilno slavlje. Traja dve do tri ure in se ga udeležijo tudi cerkveni dostojanstveniki tistega kraja. V poslovilnem slavlju podajo udeleženci bilanco svojega dela. Vsak nekaj pove, ko se zvrstijo vsi, šele spregovori duhovnik. Nazadnje spregovori še višji cerkveni dostojanstvenik. Pohvali, kar je vredno pohvale, udeležence spomni na važnost duhovnega vodstva, pove svoje vtise o delu cursilla in povabi vse k aktivnemu sodelovanju s Cerkvijo.

Značilno za cursillo je skrb za udeležence po končanem cursillu. Udeleženci se že med cursillom razdele v skupine, največ po 4, ki se zavežejo, da se bodo shajali redno vsak teden, da ne zamre duh ljubezni in medsebojne povezave. Takšno srečavanje skupin imenujejo ultreya, kar pomeni »naprej« (ultreya je bil klic srednjeveških romarjev grobu sv. Jakova v Kompostelo). Ultreya hoče zagotoviti sadove cursilla, udeležencem poglobiti krščansko življenje in jih povezati med seboj v smislu naročila apostola Pavla: »Glejmo druga drugega, da se bomo spodbujali k ljubezni in dobrim delom in ne zapuščajmo svojega zbora« (Hebr 10, 24).

Navdušenje udeležencev je vselej veliko. Pri cursillu so aktivno sodelovali, skupaj z brati so reševali pereče probleme modernega časa, našli so stik z Bogom in okusili pristno krščansko veselje. Izkušnja je pokazala, da je cursillo orodje božje previdnosti za obnovo verskega življenja današnjega sveta.

FRANČE ROZMAN

Svak je dužan ne samo ljubiti druge nego još više nastojati da bude vrijedan da ga drugi ljube i tako im olakšati najveću dužnost ljubavi.

Alexis Carrel